

Een prachtige pallia

Jordi Lammers

‘Is hij te vertrouwen?’, vroeg mijn vader.

Tegenover hem zat een lid van de vogelvereniging, een man met een grijze snor en een kale kruin. Op zijn shirt stond de kop van een arend, daarachter een grote, roestbruine maan. Het was elf uur toen hij bij ons aanbelde. Mijn vader keek een documentaire over ijsvogels en ik las een boek. We hadden onze pyjama’s al aangetrokken. Wie dan nog langskomt, weet dat hij groot nieuws moet brengen.

‘Dat denk ik wel’, zei de man.

Mijn vader ging voorover zitten, legde zijn ellebogen op zijn knieën. Keek de man streng aan.

‘Is hij te vertrouwen? Ja of nee.’

‘Waarom zou hij liegen?’

Langzaam liet mijn vader zich terug in zijn stoel zakken. Op zijn gezicht tekende zich een glimlach af.

‘Over een week bestaat de vogelvereniging vijftig jaar. Dat betekent dat ik al bijna een halve eeuw de voorzitter ben. In die halve eeuw ben ik de gekste mensen tegengekomen. Mensen die het verschil tussen een merel en een mus niet zien.

Onze gast grinnikte.

‘Dat klinkt misschien grappig’, zei mijn vader, waarop de man zich herpakte, ‘maar die mensen zijn er echt. En het ergste is dat zij zich vogelaars durven noemen. Vogelaars!’

Na het noemen van dat woord, dat heilige woord, hees hij zich via de rugleuning omhoog en begon hij steunend op zijn wandelstok door de kamer te drementelen, langs de prijzenkast met de medailles, bekens en beeldjes die stuk voor stuk in de vorm van een vogel waren gegoten.

‘Ik ben nu vijfentachtig. Mijn rug is versleten en mijn prostaat draait overuren. Van de week heb ik bijgehouden hoe vaak ik moest pissen. Wat denk je?’

‘Een keer of tien?’

‘Twintig keer!’

De man keek me vragend aan. Ik knikte bevestigend, al had ik geen idee of het waar was. Als assistent van mijn vader hielp ik hem met de grote en de kleine dingen. Ik waste zijn kleren, maakte zijn huis schoon en epileerde zijn neusharen. Alleen de toiletbezoeken, daar weigerde hij alle hulp bij.

Achter zijn fauteuil bleef hij staan. Met zijn vingers masseerde hij de rugleuning.

‘Laten we naar de feiten kijken. Je bent vanmiddag gebeld door een Haïtiaanse local, een vriend van je.’

‘Pablo.’

‘Juist, Pablo. Een jongen met een souvenirwinkel. Hij vertelde je iets bijzonders. Iets wat hij natúúrlijk alleen aan jou zou vertellen.’

De man knikte.

‘Hij vertelde je dat hij van de week een ommetje door het bos maakte. Niets bijzonders. Deed hij vaker. Maar Pablo zag al snel dat dit geen normaal ommetje zou worden. Hij was nog geen vijf minuten onderweg of hij zag iets dat hij nooit eerder had gezien. Gele kop. Korte snavel. Een prachtige pallia. Snel grijpt hij naar zijn broekzak, maar helaas, zijn camera ligt nog in de winkel.’
Mijn vader stond midden in de kamer, zijn rechterhand op zijn broekzak.

‘In die halve eeuw dat ik in dit vak zit, is het me opgevallen dat mensen die een zeldzame vogel spotten opvallend vaak hun camera vergeten.’

De man drukte zijn nagels in de rugleuning.

‘Bovendien zou het Pablo uitstekend uitkomen als er duizenden vogelaars naar het eiland zouden trekken. Het seizoen is bijna voorbij, de toeristen verdwijnen. Hij moet ergens van rondkomen.’

Hoe verder het relaas vorderde, des te meer medelijden ik met onze gast kreeg. Hij was dit huiskamertheater niet gewend. Hij wist niet dat mijn vader de ene dag tegen je uit kon vallen, en de andere dag je fiets kon maken. Hij zat hier voor het eerst, onwetend en gespannen, wat voor mijn vader de reden was om zijn geduld nog verder beproeven.

‘Als je het mij vraagt, zit hij de boel te bedonderen.’

‘Nu is het genoeg!’ riep de man en hij sloeg met zijn platte hand op de stoelleuning. ‘Pablo is een betrouwbare vriend!’

Ik zag het gezicht van mijn vader verstenen. Als dit een soap was, zou dit het perfecte einde van een aflevering zijn. Kijkers zouden op het puntje van hun stoel zitten. Hoe zou mijn vader reageren? Zou hij gaan schelden en vloeken. Zou hij hem linea recta uit de vereniging zetten?

Na een korte stilte zette mijn vader zijn wandelstok tegen de tafel. Langzaam, als een pinguïn, liep hij op onze gast af. Daar aangekomen legde hij een hand op zijn rechterschouder. Hij glimlachte. Rimpel voor rimpel barstte zijn gezicht open.

‘Zo mag ik het horen. Passie. Toewijding. Daar draait het om.’